

представенъ на палатата », каза той съ малко гордо благородство. « Азъ са считамъ за длъженъ да направя туй толкозъ повече, защото мнозина отъ Ваши Свѣтлости отдаватъ на него малко важность. Споредъ мене, този планъ добъръ или лошавъ, вий треба да повървате че въ него нѣма никое чуждо участие. То ви е твърдѣ познато че да приемамъ чужди мнѣния и да правя щото ми казватъ нѣкои-си, не е моя слабостъ. Но азъ безъ забиалки обаждамъ че ако бѣхъ първия министръ въ тѣзи страна, то не бихъ са срамувалъ публично да покания при себе сътрудниците на тозъ чловѣкъ, който най-добрѣ познава работитѣ на Америка, както и тогози, когото нападнахъ тѣй оскърбително; тогозъ чловѣка, къмъ когото всичка Европа кази едно дълбоко уваженъе за негова умъ и за голѣмата му ученность, и когото тя вече туря въ реда на нашего Невтона и Байла, който прави честь не само на английския народъ, но на всичката чловѣческа природа въобще ». Като слуша тѣзи думи Франклинъ не можаше да сдържи вътрешното си вълненъе. Тѣзи великолѣпна похвала, която излѣзе изъ таквизъ горди и важни уста, едвамъ що не на-кара философа на Филадельфия, не смутенъ отъ никоя закачка на лордъ Сандвича, да загуби всѣко въздържанъе.

Жителитѣ на Массачусетъ бѣхъ обевени за бунтовници. Отъ Англия са испроводихъ нови войски за да подкрѣпятъ тѣзи които командоваше генералъ Гажъ, натоваренъ да накаже и да подчини непокорнитѣ. Франклинъ вече са увѣри че сабѣята е истеглена изъ ка-